

Mùa Noel Đã Qua

Đó là một ngày mùa đông rực rỡ nắng. Ngày 20-12-2000. Những ngày Noel

Tôi cay đắng lê bộ về phía quán của Phương. Chiều đã muộn, nhưng nắng vẫn còn tràn khắp phố, và gió ngày càng buốt lạnh. Thế là từ ngày mai phải đi học bằng xe bus thôi. Có ai đó vụt qua, giống hệt Tuấn. Bộ complet màu mận chín, cà vạt bay ngược ra phía sau... Dáng ấy, xe ấy, không lẫn vào đâu được. Tự dưng thấy lúc ấy thật cô độc. Đường như tất cả những nỗi buồn và những gì xui xẻo từ trước đến nay đang dồn nén lại vào giây phút này, khiến cho tôi thấy mình trông chừng như một cốc nước đầy chỉ chờ trào ra.

- Chị Q, xe đâu mà đi bộ thế này?

Như chỉ chờ có thế, tôi oà khóc:

- Chị mất xe rồi Phương ơi...

Cái nắm tay chia sẻ của Phương làm cho tôi nguôi đi phần nào. Vừa lúc đang lấy khăn mùi soa lau mắt thì có một anh chàng ngoại quốc đến mua bánh bao. Phương xòe tay ra hiệu số tiền anh ta phải trả. Anh ta nhún vai không hiểu. Tôi bèn đứng dậy nói mấy câu tiếng Anh về số tiền đó. Anh ta gật đầu rồi bỗng nhìn vào mắt tôi rất lâu:

- Sao cô lại khóc?

Tôi quệt vội tay lên mắt, hơi bất ngờ vì một người lạ hoặc từ nơi nào rất xa xôi đến, lại quan tâm tới mình. Tôi thành thật:

- Tôi vừa đánh mất xe!

- Ô, mất xe à? Thôi, đừng buồn nữa, chúng ta nói chuyện với nhau nhé!

Jean Claude Pires- đó là tên anh chàng đến từ Paris. Jean không biết tiếng Việt, còn tôi lại không biết tiếng Pháp, thế là chúng tôi trò chuyện bằng tiếng Anh. Sau khi biết tôi là sinh viên và kém Jean tới 5 tuổi, cử chỉ của Jean thân thiện như một người anh trai. Chắc là thấy mắt tôi chưa hết đỏ nên anh nói bằng một giọng rất dễ dàng:

- Thôi nào, đừng buồn nữa. Dù sao thì chiếc xe cũng đã mất rồi. Em thử cười như tôi đây này!

Jean nghiêng đầu cười rất đẹp để lộ hàm răng trắng đều. Hàng ria con kiến rất ngộ, mái tóc đen hơi dài xoã xuống, mắt cũng đen như mắt người Việt. Một câu an ủi dịu dàng và một điệu bộ rất dễ thương khiến tôi không thể không cười, và thốt lên:

- Cảm ơn anh, Jean... Anh thật là tốt!

Jean cười sung sướng. Rồi anh nhấp nháy đôi mắt đầy tình nghịch:

- *Em buồn vì mất xe, hay nỗi buồn vì sự kết thúc của một tình yêu nghiêm trọng hơn?*

Tôi giật mình. Đột nhiên thấy tim nhói lên. Xe đạp và người yêu- bây giờ thì tôi đã mất cả hai. Jean láu cá thật! Tôi vờ vụt:

- Nếu tình yêu kết thúc thì buồn lắm à?

- Tôi nghĩ thế- Jean nhún vai.

- Nhưng tôi nghĩ mất xe có lẽ đáng buồn hơn!

- Vì sao?

- *Vì tôi có thể tự kiếm tìm một tình yêu mới nếu tôi muốn. Còn xe mới thì lúc này chỉ có bố mẹ tôi mới mua được thôi!*

- Ô, em thông minh quá, rất thông minh!- Jean nhìn tôi đầy ngỡ ngàng và thú vị.

- **Con gái Việt Nam mà!** Tôi lúc lắc đầu, mỉm cười như hãnh diện lắm.

Ngoài phố, nắng chiều rất đẹp. Jean khen thời tiết Hà Nội mấy ngày giáp Noel tuyệt quá. Mùa đông mà trời vẫn rực rỡ nắng. Rồi Jean ngược mắt lên cảnh xoan tây lúc lắc mấy chùm quả đỏ mọng.

- Paris mùa này tuyết rơi trắng xóa. Buổi sáng thức dậy, mở cửa sổ ra, nhìn xuống đường, những ngôi nhà, những hàng cây tắm mình trong tuyết, thú vị lắm- Ngừng một lát, mắt anh ánh lên hạnh phúc- Giờ này chắc ba mẹ tôi và lũ trẻ đang chuẩn bị cho một đêm Noel thật tung bừng.

Tôi nói là tôi thích được nhìn thấy tuyết, mà Việt Nam thì chỉ có mưa và nắng thôi. Jean say sưa kể cho tôi nghe đêm Giáng sinh ở Paris và ở ngôi nhà ấm cúng của anh. Những ngày Chúa Nhật không phải làm

việc, sau khi từ nhà thờ về, anh lại cùng lũ trẻ dạo chơi trong tuyết... Rồi anh lại kể về những người bạn và cô gái xinh đẹp của anh... Chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, khiến tôi chẳng thể nghĩ rằng có một điều xui xẻo vừa xảy đến với mình.

- Ngày mai tôi trở về Paris rồi!- Jean đột ngột nói.

- Mai á? Sao lại là ngày mai?

- Tôi về đón Giáng Sinh với ba mẹ tôi. Ôi, tôi mong giây phút ấy quá! Nhưng, tôi về Paris không lâu đâu, tôi sẽ trở lại Việt Nam vào tháng 1, tháng 1, Mỹ ạ. Em ghi cho tôi địa chỉ nhé! Khi trở lại VN tôi sẽ liên lạc với em ngay. Em có muốn gặp lại tôi không?

- Sao lại không hả Jean?

- Em có thể hứa không?- Jean nghiêng đầu chờ đợi.

- Tôi hứa mà!

Tôi đề nghị Jean ngồi yên để cho tôi vẽ. Tôi muốn đưa cho anh một cái gì đó để làm kỷ niệm. Anh cứ ngo nguây như muốn nói gì đó.

- Có chuyện gì vậy Jean?

- Nhớ vẽ cả ria nữa!- Jean nhắc nhở.

Tôi phì cười:

- Phải rồi, ria làm cho anh đẹp hơn rất nhiều!

- Thật vậy không? Cảm ơn rất nhiều- Jean lại cười sung sướng.

Tôi nắn nót viết mấy dòng bằng tiếng Việt phía dưới rồi đưa Jean bức ký hoạ nguệch ngoạc. Anh đưa hai tay ra rất trịnh trọng:

- Em vẽ giống lắm. Và đẹp nữa!

- Trước đây tôi còn vẽ đẹp hơn! Xin lỗi Jean nhé, tôi đã vẽ anh thành xấu xí thế này.

- Không, đẹp lắm, còn đẹp hơn tôi vẽ. Em vẽ thêm một lần nữa đi!

- Để làm gì cơ?

- Để em giữ! *Khi em không còn thấy tôi trên phố nữa, em sẽ tìm thấy tôi trong bức vẽ của em!*

Ôi, Jean!

Chúng tôi đi bộ trên vỉa hè. Chiều đã muộn lắm rồi, gió ngày càng buốt lạnh. Đến lối rẽ về khách sạn, Jean dừng lại, một tay kéo mũ ở áo tôi lên, một tay anh đặt lên vai tôi, cử chỉ chăm sóc như một người bạn lớn tuổi đã thân thiết từ lâu:

- Từ giờ em đừng khóc nữa nhé! Khi nào buồn hãy nhớ lại những khoảnh khắc đẹp nhất của những ngày đã qua, hãy nhớ đến kỷ niệm. Bây giờ thì tôi muốn thấy em không còn buồn nữa. Cười lên nào!

Tôi cười. Cảm giác những tia nắng cuối cùng của ngày đang đọng thành từng giọt trong mắt.

- Jean, cảm ơn anh! Anh sẽ nhớ tôi chứ?

- Sẽ rất nhớ!

- Thế Jean thử gọi tên tôi xem!

- M... Q! - Jean cố gắng phát âm nhưng cũng chỉ nói được tên tôi bằng một giọng lơ lớ - M, chúng ta hãy là bạn tốt của nhau, nhé! Tạm biệt, đợi tôi trở lại Việt Nam!

- Tạm biệt! Merry Christmas!...

Còn đây là những dòng Jean viết cho tôi bằng tiếng Pháp mà mấy hôm sau tôi đã nhờ cô bạn thân dịch ra:

"Tôi rất tiếc khi quen em muộn thế này, khi mà ngày mai tôi đã phải về Paris.

Khi tôi đến, em còn đang khóc. Tôi bỗng thấy mình cần phải làm cho em cười. Và tôi đã làm tất cả để thấy em cười. Chưa bao giờ tôi vui như thế.

Xe và người yêu- đừng bận tâm về những điều đó nữa! Mong em luôn bình yên!"

Có thể tôi và Jean sẽ gặp lại nhau, cũng có thể là không bao giờ. Cho tới Noel năm này thì hai năm đã trôi qua, chúng tôi chỉ liên lạc với nhau một lần duy nhất. Nhưng dù thế nào thì tôi sẽ mãi nhớ đến Jean như nhớ đến những khoảnh khắc bình yên và ngọt ngào nhất của mình.